

Naaman vindecat de lepră

- 5:1-19 -

Autorul ne spune că Domnul izbăvise prin Naaman pe Sirieni. Deci, de la începutul capitolului el ne trage atenția că Dumnezeu nu este doar Dumnezeul lui Israel, ci și Dumnezeul neamurilor. Toate popoarele au fost create de El, și El se implică în istoria fiecărui popor. El are un plan cu fiecare popor, are izbăvitori în fiecare popor și urmărește mântuirea fiecărui popor. Autorul anticipează de la început un mare adevăr al acestui pasaj: harul lui Dumnezeu de peste Elisei se revarsă cu generozitate și peste Neamuri! Dumnezeu dorește să cucerească inima acestui sirian pe nume Naaman și să îl transforme într-un martor al Său, într-un vas al harului Său în țara Siriei. Și Dumnezeu, suveran peste istorie începe să orchestreze diferite evenimente, să intersecteze diferite evenimente pentru ca Naaman să fie cercetat de Domnul și să ajungă să se întâlnească cu Elisei. Pe tabla de șah a istoriei, Domnul urmărește să dea șah-mat inimii lui Naaman.

Prima mutare: Domnul îi trimite o lepră lui Naaman. Lepra are și rolul să îl smerească, să îi păzească inima de mândrie. Oricum, Naaman era mândru din pricina victoriilor sale pe care nu le conștientiza ca venind din partea lui Dumnezeu. Lepra însă mai temperează această mândrie pe de o parte, iar pe de altă parte îi strică liniștea și confortul lui Naaman. După cum spune profetul: ***în necaz, vor striga la Mine.*** În mijlocul confortului și succesului, inima nu are întrebări prea multe și nu se gândește la Domnul. Suferința naște marile întrebări care ne conduc în cele din urmă către Dumnezeu. Naaman a încercat probabil multe metode să scape de lepră. S-a rugat la zeii sirieni, a mers la vracii și preoții acestora, a cheltuit o mulțime de bani, a jertfit o mulțime de animale. Dar fără nici un rezultat. Nimeni nu a putut să îi vindece lepra: nici un zeu și nici un om, nici o apă, și nici o metodă. După ce parcurge acești pași, un om ajunge la marginea disperării. Dar aceste încercări eșuate din viața lui Naaman, și-au avut un rol. Naaman nu ar fi apreciat atât de mult vindecarea venită din partea lui Elisei dacă nu ar fi încercat mai înainte tot ce poate un om încerca pentru a fi vindecat. Când slujitorii lui îi spun: ***dacă ți-ar fi cerut un lucru greu, nu l-ai fi făcut?*** Ei fac referire probabil la multe lucruri dificile pe care Naaman le făcuse în urma sfaturilor primite de la vracii sirieni în speranța vindecării. Naaman ajunge foarte repede după minune la concluzia că Dumnezeul lui Israel este singurul Dumnezeu adevărat și că toți ceilalți idoli sunt minciună și deșertăciune. Perioada dureroasă de căutare a unei soluții pentru vindecare l-a ajutat să îmbrățișeze această concluzie.

A doua mutare: Dumnezeu lucrează prin oameni, prin vasele Sale sfinte. Era nevoie de cineva care să facă legătura între Naaman și Elisei. Și Domnul găsește pe acest cineva: o fetiță credincioasă din Israel (probabil adolescentă). Dar traseul ei nu este ușor. Ea este luată roabă de sirieni. Este despărțită de familia ei, de prietenii ei, de țara ei și dusă într-o țară vrăjmașă cu Israel unde i se putea face orice. Și Iosif a plâns când a fost vândut de frații săi. Cu atât mai mult

această fetiță a trecut prin durere, spaimă, disperare, teama să nu i se facă rău. Dar la fel ca și lui Iosif, Domnul i-a purtat de grijă. Ea ajunge roabă în casa marelui general Naaman. Și acesta, alături de soția sa, s-a comportat frumos cu fetița. Ea are o relație deschisă cu soția sirianului și empatizează cu durerea pricinuită de lepra lui. Ne aducem aminte de văduva disperată că creditorul îi va lua copiii robi. Iată aici o fetiță luată ca roabă într-o țară străină, dar care totuși este în mâna lui Dumnezeu și Domnul are un plan minunat cu ea. La fel ca și Iosif, capătă trecere înaintea stăpânilor ei, și beneficiază de respectul și grija acestora. La fel ca și Iosif, ea este trimisă într-o țară străină pentru a mărturisi pe Dumnezeul cel viu! Și sunt sigur că, după ce Naaman a fost vindecat de lepră, când s-a întors acasă el i-a dat voie fetiței să se întoarcă în țara ei, în familia ei. Văduva era disperată și nu putea accepta ca ai ei copii să fie luați robi. Dumnezeu însă nu cade niciodată în disperare. El stăpânește peste împărățiile oamenilor și face ca din cele mai rele contexte să izvorască cele mai mari binecuvântări. De aceea, să amânăm disperarea și să așteptăm cu răbdare finalul poveștii. Fetița are o credință uimitoare. Ea crede că Dumnezeu este cu Elisei, că Dumnezeul lui Elisei este Dumnezeul adevărat, și că acest Dumnezeu este BUN și ATOTPUTERNIC, că poate să vindece lepra lui Naaman, și că El cu siguranță vrea să o facă. Ea a văzut în Naaman un om bun la suflet, care a lăsat ca valorile puse de Domnul în conștiința fiecărui om să îl îndrepte spre bine. El era un om tare și viteaz, dar și bun. Bunătatea sa este dovedită de relația sa cu slujitorii și cu robii săi. El nu este un stăpân aspru și nu face abuz de putere. El este iubit de slujitorii și robii săi. Fetița crede deci în Dumnezeu CHIAR DACĂ acest Dumnezeu atotputernic și bun nu a făcut nimic să o apere când sirienii au luat-o din familia ei și au dus-o într-o țară străină. Ea își păstrează încrederea în Dumnezeu. Ea merge pe mâna lui Dumnezeu și așteaptă cu răbdare finalul poveștii. Și acest final va fi într-adevăr glorios. Fetița este convingătoare. E adevărat că un om disperat e gata să încerce orice pentru a fi vindecat, dar Naaman încercase aproape orice, și nu era ușor să meargă în Israel care purta adesea războaie cu Siria. Fetița este convingătoare. Viața ei dă putere vorbelor ei. Și este așa de convingătoare încât soția lui Naaman crede, Naaman însuși crede, și chiar împăratul Siriei crede, și-l trimite astfel la împăratul lui Israel!

A treia mutare: Cel care nu are credință este însă tocmai împăratul lui Israel. Prin necredința sa, el pune în pericol procesul mântuirii acestui om, el este gata să fărâme tot ce contruise Domnul cu atâta grijă în inima acestui om. Și este vorba de Ioram, care el însuși participase la minunea din cap. 3. Și dacă o fetiță știa de minunile lui Elisei, oare nu știa împăratul? Dar în Israel domnea necredința – iată de ce Mântuitorul în Luca 4: 25-27 spune: ***„Ba încă, adevărat vă spun că, pe vremea lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani și șase luni și când a venit o foamete mare peste toată țara, erau multe vaduve în Israel; și totuși Ilie n-a fost trimis la niciuna din ele, afară de o văduvă din Sarepta Sidonului. Și mulți leproși erau în Israel, pe vremea prorocului Elisei; și totuși niciunul din ei n-a fost curățat, afară de Naaman, sirianul.”*** Aceste lucruri dovedeau necredința care zăcea în Israel. Isus a slujit Domnului în Israel într-o perioadă de apostazie ca cea din vremea lui Ilie și Elisei. Harul avea să fie respins de ai Săi, dar primit cu bucurie și deschidere de către Neamuri. Apare deci un prim moment de criză generat de necredința lui Israel. Elisei însă intervine și salvează situația.

Domnul orchestrează ca reacția împăratului să ajungă la urechile lui Elisei, și acesta trimite vorbă să îl cheme pe Naaman la el.

A patra mutare: Elisei îi dă lui Naaman un test. El nu răspunde așteptărilor lui. El nu procedează ca ceilalți vraci care copelșiți de bogățiile primite de la Naaman, i-au ieșit înaintea, l-au lingușit și i-au dat o atenție specială. Elisei vrea să îi arate lui Naaman că el este ceva cu totul diferit. Naaman, un om mândru și plin de succes se aștepta la o atenție specială. Textul menționează că Naaman luase cu el multe bogății. Și într-adevăr SUMA adusă de Naaman în Israel este IMENSĂ. El crede că poate cumpăra vindecarea. Și se ce cumpără este meritat. Lui deci i se cuvenea să i se dea o atenție specială și să fie vindecat. Elisei nu este lipsit de politețe, dar îi propune o altă cale: o cale a smereniei și a harului. El vrea să îl ajute pe Naaman, să îl ghideze să pășească spre SINGURA cale prin care putea primi HARUL. Dar primul lucru pe care i-l cere lui Naaman este SMERENIA. De aceea Elisei nici nu iese înaintea lui. Elisei era reprezentatul lui Dumnezeu. El nu avea de ce să iasă înaintea lui Naaman. Elisei stabilește deci un raport clar de autoritate. Naaman nu se poate arpropia nici de sus și nici măcar de la egal al egal de Elisei și de Dumnezeu lui. Singura modalitate de a se apropia de Dumnezeu harului este de jos. Elisei îl provoacă pe Naaman să lepede calea mândriei și să pășească spre cea a smereniei. Harul este har, dar nu este pentru cei mândri sau pentru cei care se cred plini de merite. Harul nu poate fi nici meritat, nici cumpărat. De aceea el nu poate fi cules de sus, ci doar primit cu mâna întinsă de jos. Apele Iordanului erau niște ape măloase, în anumite perioade ale anului chiar foarte măloase. Acum apare a doua criză: mândria din Naaman se revoltă în fața căii smereniei, ascultării, și supunerii propuse de Elisei. Naaman e frustrat că nu i se dă atenție, că nu îi sunt împlinite așteptările, că cineva sfidează toate meritele și succesele sale, și îi cere să se scufunde într-un râu mălos, și de 7 ori!

A cincia mutare: Și acum intervin slujitorii. Slujitorii nu purtau în ei mândria unui mare general. De aceea ei cred mai ușor, și nu simt respingere față de propunerea lui Elisei. Ba dimpotrivă, îl conving pe Naaman să asculte de Elisei. Și aici e momentul cheie. Naaman era dominat de mândrie, dar era deschis față de smerenie. El ascultă de glasul unei adolescente, și acum ascultă de glasul slujitorilor săi. Și se smerește: acceptă ca cineva să îi sfideze meritele și succesele, se dezbracă de hainele-i scumpe, de medaliile victoriilor sale, și, dezgolit pășește în apa măloasă a Iordanului și se scufundă în ea de 7 ori, după cuvântul proorocului.

A șasea mutare: Minunea se produce și Naaman este vindecat de lepră! Ceea ce nu au putu face toți zeii sirienilor, și toți vracii la care au fost în ani de zile, Dumnezeu lui Israel face într-o singură clipă; dar într-o clipă de smerenie, supunere și ascultare. Era important ca Naaman să priceapă nu doar puterea lui Dumnezeu ci și ce cere acesta de la om. Yahwe nu putea fi manipulat și cumpărat ca ceilalți dumnezei. El cerea ascultare omului, și revărsa puterea Sa acolo unde era smerenie. Un atribut fundamenlat al credinței autentice este deci SMERENIA. Dacă ea lipsește, atunci credința nu poate fi una autentică, mântuitoare.

A șaptea mutare: A șaptea mutare este oglindită în reacția lui Elisei: acesta nu vrea să primească NIMIC din partea lui Naaman. Nu că era rău să primească sau că nu erau nevoi în Israel; dar miza era mântuirea lui Naaman, miza era ca Naaman să înțeleagă cu adevărat cine este Domnul. Domnul este cel care dă har, iar harul este pentru cei smeriți, pentru cei care se dezbracă de iluziile meritelor lor. Harul nu poate fi cumpărat, nici măcar în parte. Harul nu cere nici-o plată, dar tocmai prin aceasta ne arată cine suntem noi, și ne ajută cum să ne raportăm corect la Yahwe. Dacă Elisei ar fi părimit banii (care erau foarte mulți de altfel!). Naaman, ar fi putut spune că într-un fel și-a cumpărat vindecarea, că i s-a cuvenit. Dar Domnul vroia ca el să înțeleagă că nimeni nu merită nimic înaintea Lui și nu poate face nimic să schimbe această situație. Harul este har! Și tocmai de aceea singura cale de primire a harului este cea a smereniei și supunerii. Harul, departe de a ne încuraja să trăim cum vrem, este cel care ne smerește, care ne așează în genuchi la picioarele Domnului, gata să ascultăm tot ce ne va spune. Naaman înțelege harul, dar și faptul că harul cere fidelitate. Harul nu cere merite, dar cere smerenie și fidelitate. Naaman hotărăște să slujească doar Domnului, și în loc să ofere ceva lui Elisei, mai face o cerere: el cere pământ din Israel pentru a putea aduce jertfe doar Domnului când se va întoarce în Siria. Harul te invită să ceri mai mult, și nu pe baza meritelor tale, dar din genuchi, dintr-o inima smerită înaintea Domnului. Pentru a avea parte de har, nu trebuie să ne îmbrăcăm cu cât mai multe merite și performanțe și fapte bune. Dimpotrivă, trebuie să ne dezbrăcăm de toate acestea. Paradoxal, nu? Oamenii încearcă să pară cât mai frumoși când se apropie de Domnul. Dar tocmai acest lucru îi împiedică să primească harul. De-abia când ne dezbrăcăm de măștile noastre și de așa-zisele merite ale noastre, când renunțăm la pretenția că suntem frumoși, și acceptăm adevărul despre noi înșine, când venim așa cum suntem la Domnul, de-abia atunci primim harul. Și harul primit fără plată ne smerește, ne transformă, ne ghidează pe drumul fidelității. Fidelitatea nu este văzută ca un mijloc de cumpărare sau meritare a harului, ci ca răspunsul dorit de Domnul în fața harului și ca și condiție esențială ca harul să poată lucra în noi.

Naaman mai are o cerere: el cere să i se ierte că trebuie să intre cu stăpânul său în casa lui Rimon, și că trebuie să se închine împreună cu stăpânul său. Și răspunsul lui Elisei ne surprinde și provoacă multe întrebări: ***Du-te în pace!*** Acest pasaj este citat de credincioși adesea pentru a-și justifica niște fapte. Pasajul era des citat și dezbătut în timpul reformei lui Luther. El era adus ca argument de preoții sau credincioșii care deși înțeleseseră mântuirea prin har mai participau la ceremoniile și liturghiile Bisericii Catolice.

Problema este că în Scriptură găsim și alte pasaje care par să ne transmită exact opusul mesajului dat de Elisei lui Naaman. Iată trei dintre ele:

- În cartea Estera, Mardoheu refuză să se închine înaintea lui Haman și din această pricină pune în pericol existența națiunii Israel pe scena istoriei. El persistă în refuzul său în ciuda pericolului, iar Dumnezeu intervine El Însuși cu o minune pentru a-i slava pe Mardoheu și pe poporul evreu. Mardoheu rămâne un personaj pozitiv și un exemplu vrednic de urmat în istoria sfântă a lui Israel.

- În cartea Daniel, cei trei prieteni refuză să se închine în fața chipului făcut de Nebucadnețar (vezi cap.3), iar Daniel însuși refuză să facă pauză la rugăciunea cu voce tare și cu feretstrele deschise și cu fața către Ierusalim, atunci când împăratul întrezice DOAR pentru o lună închinarea la alți dumnezei. Închinarea trebuia adusă în acea lună doar împăratului. În ambele situații, credincioșii fac acest tip de alegere cu prețul vieții, și în ambele situații Dumnezeu intervine în mod miraculos pentru a-i salva. Ei rămân un model vrednic de urmat pentru toți martirii Noului Testament.

- În Evanghelia, doar faptul de a nu recunoaște că îl cunoștea pe Isus, este considerat în dreptul lui Petru ca o lepădare de Mântuitorul. Petru plânge cu amar și doar în urma unei pocăinței reale primește iertarea.

Cum se împacă mesajul transmis de aceste trei exemple cu cel permisiv transmis de Elisei lui Naaman? Există măcar două posibilități de reconciliere teologică:

- Naaman are în vedere doar faptul că trebuie să intre în Templul lui Rimon și să stea lângă stăpânul său care se va sprijini pe el când se va închina zeului. Naaman nu avea să se închine el însuși acolo, dar ar fi trebuit să fie prezent în templu alături de împărat la ceremoniile aduse în cinstea lui Rimon. Naaman consideră în sine acest lucru ca închinare față de Rimon. Elisei îl încredințează că acest lucru nu este în sine greșit înaintea Domnului. Credinciosul are libertatea de a intra în temple păgâne și chiar să fie prezent în timpul ceremoniilor din ele. Acestea nu îl pângăresc în mod direct iar prezența lor acolo, chiar lângă împăratul care se închină, nu înseamnă o trădare publică a Dumnezeului celui adevărat. Naaman, în râvna dragostei dintâi, are tendința să considere acest lucru în sine o închinare față de Rimon. Elisei îl încredințează că nu este așa. Naaman deci nu s-ar închina efectiv înaintea lui Rimon, ci doar ar fi prezent lângă împărat în timpul ceremoniilor.

- Se are în vedere un context diferit. Naaman era de-abia întors la Domnul. El nu făcea parte din poporul Domnului și trăia în mijlocul unei țări idolatre. Chiar poporul lui Dumnezeu trăia în apostazie și idolatrie. Elisei îi îngăduie să ia pământ din Israel și să aducă jertfe Domnului în alt loc decât la Templu. De asemenea, îi îngăduie să îngenunchieze alături de împărat înaintea lui Rimon. Îngăduința lui Elisei are în vedere contextul de apostazie din acea vreme, credința de-abia născută a lui Naaman și provocările acestuia în mijlocul unei țări idolatre. Elisei știe că Domnul este îngăduitor, și că îl ia pe om de unde este. El nu vrea să pună poveri peste Naaman mai mult decât putea aduce acesta. Elisei știa că în procesul creșterii spirituale va veni și vremea când Naaman va putea (și în același timp se va aștepta de la el) să reacționeze ca un Daniel sau ca un Mardoheu. Naaman se afla însă la început și multe lucruri au nevoie de timp pentru a se consolida și așeza în sufletul unui credincios. Deci exemplul cu Naaman nu poate genera un principiu general valabil ci doar un principiu care se poate aplica doar în contexte similare cu cele ale lui Naaman.

Minunată istoria cu Naaman. Ce revelează ea nou despre harul eliseic care se revarsă din belșug peste oameni?

- Acest har este disponibil și pentru Neamuri. Am văzut deja acest lucru din cap. 3 când și edomiții au beneficiat de minune și izbândă. Dar acolo putem spune că ei au beneficiat indirect, și că primul beneficar vizat a fost Israelul. În cap. 5 însă beneficiarul principal al harului este un om dintre Neamuri.

- Dacă în tabloul cu Sunamita ni s-a descris cum se lărgeste vasul credinței în inima cuiva, în acest tablou autorul ne prezintă procesul prin care apare vasul credinței în inima cuiva. Credința din inima Sunamitei s-a mărit, pe când în cazul lui Naaman credința s-a născut în inima sa. În cazul Sunamitei, încercările și intervențiile divine au crescut credința deja existentă, iar în cazul lui Naaman acestea au fost un instrument prin care acesta a fost adus la credință.

- Autorul creionează un contrast între credința Neamurilor de departe și necredința lui Israel de aproape. Cei care erau aproape de Elisei nu știau să aprecieze ce au lângă ei. Vom vedea cum fiii proorocilor sunt gata să renunțe la Elisei doar de dragul unui loc mai larg. Naaman tânjește să aibe măcar un sac de pământ din curtea lui Elisei pentru a putea aduce jertefe Domnului acolo departe în țara Siriei. Cei ce stau în preajma harului au tendința să îl neglijeze, pe când cei de departe îl mai apreciază cu adevărat.

- Harul se revarsă acolo unde este credință, iar un atribut fundamental al credinței autentice este SMERENIA, dezbrăcarea de orice merite. Harul nu poate fi cumpărat sau meritat. El poate fi primit doar ca un dar fără plată. Mândria împiedică revărsarea harului, iar smerenia îl face posibil în viața cuiva.

Ghehazi lovit cu lepră

- 5:19-27 -

Povestea lui Ghehazi creionează istoria unei ucenicii ratate. Urmând modelul lui Ilie, Elisei vrea să formeze un succesor. Ghehazi primește șansa să fie următorul Mijlocitor din Israel, următorul vas prin care harul să continue să se reverse din belșug peste Israel. Nu cred că Elisei a greșit când l-a ales pe Ghehazi, la fel cum nici Mântuitorul nu a greșit când l-a ales pe Iuda. Cred că Ghehazi avea un potențial bun când a fost ales de Elisei, iar Elisei a ales și de unde putea să aleagă: din comunitatea fiilor proorocilor. Din această comunitate dezorientată, Ghehazi era probabil printre cei mai răsăriți în ale credinței. Și Elisei a ales să investească în el. Din păcate ucenicia nu a dat rod. Dar oare de ce? Cum e posibil să stai lângă Elisei și să nu se prindă nimic de tine? Cum e posibil să stai lângă Vasul prin care se revarsă harul și să nu ai parte de el? Iată că este posibil. Așa a fost posibil și cu Iuda. Harul este o ofertă minunată, dar harul NU CONSTRÂNGE pe nimeni. Poți să stai ani de zile lângă LUMINA harului și totuși să o calci în picioare. Și Ghehazi a făcut acest lucru. El a mimat un comportament exterior dezirabil dar nu s-a lăsat transformat pe dinlăuntru de lumina harului. El și-a permis să rămână cu o inimă împărțită, și-a permis să își cultive în firea pământească lucruri care nu erau după inima lui Dumnezeu. Dacă Sunamita ne arată CUM să ne lărgim vasul credinței, iar Naaman cum să se nască acest vas în viața noastră, Ghehazi ne arată care sunt obstacolele mării acestui vas și cum poate fi distrus acest vas din noi!

Autorul zugrăvește un contrast între Sunamită și Ghehazi. Sunamita este cea care calcă pe urmele lui Elisei și ajunge să aibă o credință pe aceeași lungime de undă cu credința lui Elisei. Ea este adevăratul discipol al lui Elisei. În contrast cu ea, Ghehazi, menit să fie discipolul lui Elisei, ajunge să fie lovit de lepră și îndepărtat de Elisei. Acest contrast este introdus încă din cap. 4. Elisei îl trimite pe Ghehazi înaintea lui cu toiagul. Și Ghehazi se duce. El își pune toiagul asupra fiului femeii și nu se întâmplă nimic. Dar de ce? A avut Ghehazi credință sau nu? Faptul că a fugit înainte ni se sugerează că el a crezut că Dumnezeu poate să îl învieze. Totuși, de ce nu s-a produs învierea? Pentru că această credință are mai multe fațete; iar una dintre ele este smerenia și curăția. Nu este de ajuns să crezi că Dumnezeu poate. Este posibil ca Elisei să-i fi dat de fapt un test lui Ghehazi. Spre deosebire de acesta, Sunamita nu încearcă să îl învieze singură pe fiul ei și când Elisei îl trimite pe Ghehazi replica ei este: ***Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi.*** Aceasta a fost și replica lui Elisei când Ilie îl trimitea de lângă el înainte de a fi răpit. Elisei a fost smerit și și-a recunoscut limita vasului și tocmai de aceea l-a urmat pe Ilie pentru a cere mărirea puterii din el. Elisei a fost smerit și a recunoscut că Ilie era VASUL harului și că el nu primise din partea Domnului o chemare sau o confirmare specială în acest sens. În același duh era și Sunamita. Ea a crezut că Domnul va învia pe fiul ei, dar a știut că Domnul poate face acest lucru prin Elisei, prin VASUL Său uns și confirmat. Cred că Ghehazi, când a primit toiagul ar fi trebuit să răspundă la fel ca Sunamita: ***Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi.*** Dar Ghehazi nu era smerit, El nu căuta Slava Domnului ci slava sa. El a

văzut în provocarea făcută de Elisei nu un test, ci o oportunitate de a deveni celebru. El s-a lăsat orbit de această dorință și nu și-a văzut lungul nasului ca să spună: „Părinte! Eu încă nu am ajuns ca tine; TU trebuie să vii ca să faci minunea!” Deci, Ghehazi rămâne lângă Elisei, dar inima sa este bântuită de dorințe ascunse, de chemări nerăstignite ale firii. El dorea să ajungă ca Elisei, dar nu în sensul autentic, ci în sensul celebrității lui Elisei. Slujirea Domnului nu era pentru el un scop, ci un mijloc pentru propria-i proslăvire. Inima sa nu era sinceră și curată. Credița sa nu era curată, ci era infectată de firea pământească, de propriile interese pământești, egoiste și deșarte. El nu se frământa pentru gloria lui Dumnezeu, nu intra în părtășie cu durerea inimii lui Dumnezeu, nu tânjea după mântuirea lui Israel. Inima sa tânjea după un renume, după o slavă deșartă în această lume! Iată primul idol din inima sa, care l-a împiedicat să crească în asemănare cu învățătorul său.

Ghehazi trăia lângă Elisei, dar inima sa era cu totul pe alte frecvențe. În fața minunii întoarcerii lui Naaman la Domnul, lucrul pe care-l preocupă pe el era faptul că Elisei a CRUȚAT pe Sirianul acela, și că a pierdut o asemenea oportunitate să pună de o parte o sumă importantă pentru zile negre. Pentru el Naaman era „sirianul acela”, și nu un frate scump în Domnul care de-abia se născuse în urma unei trude imense din partea cerului! Ghehazi nu plânge de bucurie pentru nașterea din nou a lui Naaman și nu se închină Domnului pentru acest rod. Ghehazi nu trăia pentru semenii, ci pentru sine. Ghehazi nu iubea nici pe Domnul, și nici pe oameni. Ghehazi se iubea pe sine. Inima lui bătea pentru planurile sale în această lume, planuri centrate pe sine, pe propira glorie și propriul confort material. Iubirea de sine îl orbea să vadă lumina harului. Iubirea de sine împiedica să se nască în el iubirea de oameni. Iubirea de sine nu era răstignită, ci ascunsă doar de masca religiozității. Lucrurile sfinte nu locuiau în inima lui ci erau folosite pentru a proteja iubirea de sine din adâncul ființei lui. Lui Ghehazi nu-i păsa de mântuirea lui Naaman, ci doar de câștigul său din povestea asta. Slujirea nu era pentru el o chemare sfântă, ci un mijloc de câștig. Elisei a refuzat bogățiile pentru ca mesajul harului de care depindea mântuirea lui Naaman să fie transmis cât mai clar către acesta. Ghehazi nu are această preocupare. El este preocupat de câștigul său personal. Și este gata să mintă, să denatureze mesajul harului și să pună în pericol credința unui nou născut din Împărăție, din pricina interesului său material. Iuda a făcut la fel. El a lăsat ca iubirea de bani să sălășluiască în sufletul lui. Acest idol l-a împietrit și l-a făcut rece în fața harului revărsat de Însuși Fiul lui Dumnezeu întrupat de lângă el. Harul deși abundă, nu constrânge. Și este de ajuns să păstrezi un singur idol în inimă pentru ca să te întrănezi de har. În nebunia sa, Ghehazi crede că îl poate păcăli pe marele prooroc Elisei care primea înștiințări directe din partea lui Dumnezeu. La fel a crezut și Iuda că îl poate vinde *pe ascuns* pe Mântuitorul.

Ghehazi folosește un limbaj religios: *Viu este Domnul că voi alerga după el, și voi căpăta ceva de la el*. El îl implică (generic) pe Domnul în acțiunile sale firești. El are nevoie de justificări pentru faptele firii pământești. Gheazi nu este un ateu ci un om religios. Dar religia nu este pentru el un mijloc de apropiere de Domnul, ci un mijloc de mascare a firii pământești. Religia este foarte importantă pentru Ghehazi. Fără ea, acțiunile firii ar rămâne descoperite în

fața conștiinței. Religiozitatea este mijlocul perfect pentru ascunderea iubirii de sine față de conștiință. Ghehazi răspunde și el ca Sunamita de altădată: Totul este bine. (compară 5:21 cu 4:26, precum și 5:30 cu 4:20). Din afară, Ghehazi seamănă cu Sunamita, dar în perspectiva dinlăuntru el se află la polul opus. Și Iuda semăna cu Petru sau cu Ioan. Dar Iuda devenise un slujitor al diavolului, pe când Petru și Ioan iubeau sincer pe Domnul. Ghehazi seamănă cu cel ce calcă pe urmele lui Elisei, dar el merge de fapt pe o direcție opusă. Ghehazi însă nu se poate ascunde la nesfârșit. Vine momentul adevărului când el este desconspirat de Domnul. Elisei a observat mai de mult anumite lucruri la Ghehazi, dar i-a mai mereu dat o șansă și a sperat în schimbarea sa. Ghehazi a călcat în picioare harul și s-a împietrit. Acum este desconspirat public și este lovit cu lepra lui Naaman pentru a fi îndepărtat din comunitatea fiilor proorocilor. Elisei era un vas al luminii, iar Ghehazi un vas al întunericului. Ghehazi trebuia îndepărtat din comunitatea sfinților. Pedepsirea lui Ghehazi a fost tot un har, lepra lui Naaman l-a împins pe acesta la pocăință și harul eliseic l-a vindecat. Ghehazi însă pleacă de la Elisei. El nu se smerește, el nu se pocăiește, el nu cere iertare și vindecare. El nu vrea să renunțe la oportunitatea sa. Dacă această comunitate a fiilor proorocilor nu se mai dovedește a fi un mediu propice pentru înălțarea eu-lui său, Ghehazi va fi suficient de abil să caute un alt mediu și să valorizeze spre propria-i slavă timpul petrecut lângă Elisei. Mai târziu îl vom vedea la curtea unui împărat idolatru povestindu-i acestuia minunile făcute de Elisei. Cel ce trăiește pentru aici și acum, pentru această lume, pentru propria-i slavă și propriul confort material, este prin definiție un oportunist. El va subordona totul iubirii de sine, el va fi suficient de abil să schimbe mediul, să migreze dintr-un loc în altul. Ghehazi se duce foarte ușor la curtea împăratului. El nu are probleme că acolo erau cultivate valori opuse decât cele promovate de Elisei în comunitatea fiilor proorocilor. El se adaptează imediat. El își urmărește interesul. El își schimbă foarte repede relațiile și mediul. Duhul lucra cu libertate maximă în Elisei pentru că acesta era străin și călător. Ghehazi trăia însă pentru această lume. Care este răspunsul corect la întrebarea: ***Este oare acum vreme de luat argint, haine, măslini, vii, oi, boi robi și roabe?*** Ce vrea să spună Elisei? Că ei trăiau o vreme specială în care investiția în valori materiale nu era deloc potrivită, că acum ei trebuiau să vândă tot ce aveau și să locuiască doar în peșteri sau în mijlocul naturii? Nicidecum! Elisei își avea și el propria casă (vezi 5:9), Sunamita era bogată și un om de afaceri de succes. Când se întoarce în țară după foamete, Sunamita însăși cere înapoi împăratului casa și ogoarele ei (vezi 8:1-3). Elisei înmulțește undelele ca văduva să îl poată vinde pentru a-și plăti datoria și pentru a putea trăi și ea și copiii ei. Elisei este conectat la realitatea acestei lumi, dar acesta nu se lipește de inima lui. Problema lui Ghehazi era că el strângea în inimă toate aceste bogății de care vorbea Elisei. Deci răspunsul corect la întrebarea lui Elisei ar fi: NICIODATĂ! Niciodată nu este vremea pentru un muritor să adune bogățiile acestei lumi. El se poate folosi de ele, dar nu are voie să le ADUNE, să le strângă pentru sine ca și o comoară de preț, să nu lase inima sa se lipească de ele. Vremea strânsului nu va fi niciodată pe acest pământ. Iată ce ne spune Mântuitorul, și apoi apostolul Pavel:

57. Pe când erau pe drum, un om l-a zis: „Doamne, Te voi urma oriunde vei merge.”

58. Isus i-a răspuns: „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Și odihni capul.” (luca 9:57-58)

29. Iată ce vreau să spun, fraților: de acum vremea s-a scurtat. Spun lucrul acesta pentru ca cei ce au neveste să fie ca și cum n-ar avea;

30. cei ce plâng, ca și cum n-ar plânge; cei ce se bucură, ca și cum nu s-ar bucura; cei ce cumpără, ca și cum n-ar stăpâni;

31. cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi de ea; căci chipul lumii acesteia trece. (1 Corinteni 7:29-31)